

Dankbaar gedenken wij

Bernardus Hendrikus Kwekkeboom

Hij werd op 20 juli 1927 geboren te Overdinkel, waar hij in zijn eigen huis op 10 juli 1998 overleed. Op 15 juli d.a.v. hebben we hem na de afscheidsviering in de Gerardus Majellakerk te Overdinkel te ruste gelegd op het R.K. kerkhof aldaar.

Een kleurrijk figuur is van ons heengegaan. Iemand die mensen voor zich innam, bij wie je je op je gemak voelde. Een vrijbuiters, niet geschikt om onder een baas te werken, maar geknipt voor de handel in vee en later in auto's en antiek. Een graag geziene gast die overal mocht meeëten. Een man met een grote passie voor voetballen. Fan van FC Twente en - hoe ziek ook - meelevend met het Nederlandse elftal in Frankrijk.

Achter de levensgenieter met zijn krantje onder de boom in de wei ging echter een man schuil met hart voor de medemens. Tot zijn 35-ste vol zorgen voor zijn geestelijk zieke broer thuis. Iemand die daardoor andere kwetsbare mensen naar zich toetrok en hen de hand boven het hoofd hield.

Een man voor wie het leven pas begon, toen hij met 40 op de boerderij achterbleef. Echt een vrijgezel, tot hij 11 jaar geleden Elisabeth leerde kennen en dingen ging doen die hij nooit tevoren deed: samen fietsen, zwemmen en op vakantie gaan naar Portugal en Israël. Bernard die dan graag het lied zong van "de rozen die bloeien voor jou en voor mij".

Bernard die eind vorig jaar op het hoogtepunt van geluk, het leven moest loslaten. Daar de tijd voor kreeg, die ook nam en er sterk door werd. Een zieke die veel pijn had, maar niet klaagde. Iemand die zoveel zorg en troost mocht ontvangen - vooral de laatste 9 weken - van Elisabeth, Harrie en Ellie en van de kinderen die hem "oom" noemden.

Een man die de boerderij van zijn ouders omtoverde tot een lusthof vol bloemen en zich, toen hij 65 werd, een aantal herten cadeau gaf. Een gelovig man die na een geestelijke zwerftocht - dank zij de genoemde mensen - helemaal thuis kwam bij zichzelf en daardoor bij God. Tevreden thuis kwam, omdat hij anderen gelukkig maakte. De man die wachtend op het onvermijdelijke, zeggen kon: "Wie goat naar hoes".

Voor uw bliken van meeleven tijdens de ziekte en na het overlijden van onze vriend, broer, zwager en oom zeggen wij u hartelijk dank.

Elisabeth
Harrie - Ellie en de kinderen
Fam. Kwekkeboom.